

ZAVOD ZA IZOBRAŽEVANJE IN KULTURO ČRNOMELJ

18. srečanje mladih pesnikov in recitatorjev,
Vinica, 11. junij 2008

**ZBIRKA PESMI
NAJBOLJŠIH OSNOVNOŠOLSKIH
IN SREDNJEŠOLSKIH
PESNIKOV V LETU 2008**

cip

KAZALO

Uvodnik

O Župančičevi frulici 2008

KATEGORIJA: NAJBOLJŠI OSNOVNOŠOLSKI PESNIKI

Romi Koželj – Dobitnica Župančičeve frulice 2008 za najboljšo osnovnošolsko pesnico

Leteti hočem – vrana

Ko zagledam vročino in nimam moči, da odbijem korak

Upornica

Janž Snoj

Tvoje misli

Rok Ferenc

Zadnje popotovanje

Vasja Onič

Poslušaj poeta

Sara Hanuna

Pot metulja

KATEGORIJA: NAJBOLJŠI SREDNJEŠOLSKI PESNIKI

Tine Krkoč - Dobitnik Župančičeve frulice 2008 za najboljšega srednješolskega pesnika

Popotovanje številka 1: Naša hiša

Popotovanje številka 2: Ogledalo

Popotovanje številka 3: Hodniki spomina

Špela Reher

čakanje

Domen Platiše

Gozdna pot

Dominik Vodopivec

Prasec

Lara Zupančič

Šesta stopnja

NAGRAJENA PESNICA 45. GORANOVEGA PROLJEĆA

Lidija Milković -

Himna slobodnog uma

Župančičeva frulica 2008 – uvodnik

Na začetku devetdesetih let (1991) je Zavod za izobraževanje in kulturo Črnomelj pričel s projektom Srečanje recitatorjev osnovnih in malih šol Bele krajine, s katerim je želel spodbujati govorno ustvarjalnost mladih in njihove veščine javnega nastopanja. Pobudnik in idejni nosilec je bil Ivan Žunič, takratni vodja oddelka za kulturo na črnomaljski občini. Sčasoma je prireditev prerasla svoje ime, saj so mladi pričeli pisati svoje pesmi, zgodbe in pravljice. Preizkusili so se tudi v dramatizacijah in lutkovnih uprizoritvah. Ugotovili smo, da je dragoceno ukvarjanje s slovensko besedo v rani mladosti, ko otrokom res lahko vzbudimo veselje in ljubezen do pisane in govorne besede.

Velika pridobitev za ZIK-ov projekt je bila povezava s sorodno prireditvijo na Hrvaškem, Goranovim proljećem, s katero uspešno sodelujemo od leta 2001. Gre za ugledno manifestacijo, ki ima 45 letno tradicijo, in združuje mlade pesnike z že znanimi in uveljavljenimi ustvarjalci. Od Goranovega proljeca smo se veliko naučili.

Župančičevo srečanje mladih pesnikov in recitatorjev je v letu 2002 še zadnjič povabilo k sodelovanju male šolarje. Osnovno vodilo projekta se sicer ni spremenilo, smo pa dali večji poudarek lastni ustvarjalnosti mladih in širitvi na celo Slovenijo.

V letu 2003 se je ZIK-ov projekt preimenoval v Župančičeva frulica, z novo celostno podobo, kar je prineslo tudi nekaj vsebinskih izboljšav. K sodelovanju smo pritegnili avtorje, pesnike in pisatelje, katerih dela so mladi prebirali, o njih razmišljali in jih na svoj način prezentirali na zaključni prireditvi, vsako leto 11. junija na Vinici. S tem smo želeli prispevati k razvoju bralne kulture v Sloveniji in aktivnemu odnosu do prebranega.

Župančičevo frulico vsa leta spremljajo prizadevanja organizatorja, da v projekt aktivno vključuje ob mladih pesnikih in recitatorjih tudi njihove mentorje, šole, iz katerih prihajajo in strokovnjake znanstvenike, ki sodelujejo kot člani strokovne komisije. Sodelovanje in zmaga na Župančičevi frulici pomeni strokovno priznanje predvsem mlademu pesniku ali recitatorju, zagotovo pa tudi mentorju, ki strokovno vodi mlado osebo na njeni poti ustvarjanja in osebnega izražanja.

Ugled, uspešnost in odmevnost projekta je opogumila organizatorja, ZIK Črnomelj, da je v letu 2008 prvič povabil k sodelovanju tudi srednješolce. Prijave kažejo, da bivši zmagovalci Župančičeve frulice, ki so danes dijaki, še naprej zavzeto pišejo pesmi in prozo. Po oceni strokovne žirije gre za nadarjene in obetavne mlade ustvarjalce.

Vsa leta Župančičevo frulico podpira ustanoviteljica ZIK-a, Občina Črnomelj, v letu 2008 pa jo prvič sofinancira Ministrstvo za šolstvo in šport na podlagi ZIK-ove

uspešne prijave na Javni razpis za sofinanciranje mednarodne dejavnosti v vzgoji in izobraževanju v Republiki Sloveniji. Ministrstvo za kulturo, oziroma Urad Vlade RS za slovenski jezik, je s simboličnimi sredstvi sofinanciralo projekt v letih 2004-2006. Prireditev za sponzorje doslej žal ni bila zanimiva.

Župančičeva frulica je po osemnajstih letih dosegla svojo polnoletnost, kar ji daje dodatno odgovornost za nenehno rast, razvoj in skrb za izboljšanje kakovosti. Gradila bo na preteklih dobrih izkušnjah in si pridobivala nove ideje in sodelavce. Odmevala bo še naprej preko meja naše države, kar je v letu medkulturnega dialoga še kako pomembno sporočilo.

O Župančičevi frulici 2008

Na razpis za Župančičevo frulico 2008, ki ga je organizator ZIK Črnomelj razposlal vsem slovenskim in zamejskim osnovnim in srednjih šolam, se je prijaviло skupno 79 pesnikov in recitatorjev iz šestinštiridesetih (46) osnovnih in petih (5) srednjih šol.

Mladi pesniki so ustvarjali na temo Popotovanja – tema izhaja iz širšega konteksta Evropskega leta medkulturnega dialoga in zajema široko področje: od fizičnega ali fantazijskega potovanja po deželah in kulturah sveta do potovanja vase (v globine zavesti).

Mladi recitatorji so se poklonili spominu 130-letnice Župančičevega rojstva, saj so za svoje nastope lahko izbirali med petimi pesmimi Otona Župančiča: Žarki, Povabilo, Kanglica, Zlata ptička in Ciciban – Cicifuj.

Strokovna komisija za izbor najboljšega pesnika je delovala v sestavi:

Anita Starašinič, magistrica novejše slovenske književnosti
Janko Lozar, doktor filozofije in univ. dipl. prevajalec
Igor Divjak, magister ameriških študij, literarni kritik in prevajalec

Strokovna komisija za izbor najboljšega recitatorja je delovala v sestavi:

Violeta Tomič, dramska igralka in voditeljica
Breda Kočever, višja knjižničarka, pravljíčarka in mladinska knjižničarka in
Helena Vukšinič, univ. dipl. komparativistka in prof. slovenskega jezika

Organizator ohranja osnovno poslanstvo prireditve, ki enakopravno spodbuja tako mlade pesnike kot recitatorje, da se izražajo na njim svojstven način. Dve kategoriji omogočata izbiro udeležencem med javnim nastopanjem ali pesniškim pisanjem, obojim pa odstirata možnosti za nadaljnji umetniški razvoj.

18.

**KATEGORIJA:
NAJBOLJŠI OSNOVNOŠOLSKI PESNIKI**

- ▲ Romi Koželj – Dobitnica Župančičeve frulice 2008
 - ▲ Janž Snoj
 - ▲ Rok Ferenc
 - ▲ Vasja Onič
 - ▲ Sara Hanuna

Leteti hočem!! ... vrana

Na prastari skali
bodoča ptica se prehitro hvali.
Njene misli so tako žareče, zlahka bi jih lahko prebrali,
nanje so mnogi v preziru kazali.

Že dolga leta sanja kletke in pasti,
zdaj so zarasle se ji te skrbi,
spopadla se je z željo, za katero je mislila, da je več ni.
A še vedno seva, čeprav izrabljena
in tokrat je prižgala ogenj korakom, žareč vse do neba.

Ne bo se pustila,
ni prišla, da bi omagala.
Izbranka je in ve, da bo zmagala.

Tako razširi roke v objem neba,
in upa, da bo s tem dosegla največ, kar se doseči da.

Na njene razprte dlani
so se usedli zavidanja vredni zamahi.
Tako začutila je bližino, začutila dih vetra,
predstavljala si sebe, kako med oblaki gleda drugo polovico planeta.

A, ko odprla je oči,
je dojela, da pravzaprav se ji to ne le zdi,
realnost zdaj je njena želja še iz davnih dni.

Končno zdaj lahko leti,
prepusti se tej brezmejni svobodi,
to zdaj je resnica, ne le laži.

Čas pa je, da zveš, da to nisi ti,
da nikoli nisi zajadral ti,
to že od začetka sem jaz,
vse te želje skrite so za moj obraz.

DOBITNICA ŽUPANČIČEVE FRULICE 2008
Romi Koželj, Osnovna šola Ledina, Ljubljana

Trdna tla, ujeti koščki kopnega,
rešetke, ki s časom naredijo te slepega ...
Vse to je zdaj pozaba,
saj nad mano se nikdar več ne bo spustila senca tega neba ...

Moj pogled se ustavi, na širokih sivih oblakih,
globoko med njimi ... črni angel ... več je takih.

Ker zdaj imam pogum, se nisem v njegovo past ujela,
namesto tega sem njegov zrak zajela
in mimo njega zdrvela.

Saj to sploh ni bil angel,
bil je prispodoba za magnet,
ki vase povleče in pogubi vse,
ki se predajo brez odgovarjanja in brez odvečnih besed.

Ko zagledam vročino in nimam moči, da odbijem korak

Zasejem si ponavadi prevelike cilje,
od mene oddaljeni so kot Tokio, na milje ...

Svojo moč si predstavljam ... kako tiktaka,
vem, to je moja ura, ona je pot z mojega praga.
Za njim se res vlečejo krvave sledi,
a to je le dokaz, da s trmo sledim svoji poti.

Vztrajno čemim
in kažem tja, kamor si želim.

A kaj, ko med pletenimi vrvmi,
med temi spackanimi mojimi mislimi,
večina želj se izgubi med mnogimi.

Tako jaz še dandanes težim h koncu ... vem, da se borim,
svoje najmočnejše adute spustim, prav vsi so Asi
in do njih se nisem sprehodila počasi,
le korak je spet obstal kot vkovan ...

Vsakič, ko jaz zaželim si povsod drugam ... stran.

Ko tako nekako še čemu sledim,
je moja sled vleka z mogočno senco,
izluščila je tegobo in mi dala pravico,
nad vsem tem tema se klanja pred mojo resnico.

Bistvo je sicer poiskati prave smeri,
po njih hoditi,
po možnosti za voljo, da boš ti edini,
jih izrabiti.

A če misel ti ne služi in ni prvo bit tvoje biti,
če brez volje pričakuješ, da se boš povzdignil in ti bo šlo bolje,
če si le lupina, notranjost pa se je izpila,
če si pač iskala srečo, tok te pa ponesel je z nesrečo ...

Žal od zdaj naprej se boš tepla z žico bodečo,
jaz pa bom krotila prihodnost svarečo!!

Upornica

Vidim se v kraju polnem dima,
ne vem, kje ...
a da sem tam edina,
nekdo soglasno z mano kima.

Prav rada bi verjela,
da sem le narobe razumela,
da sem napačno resnico ujela ...
v realnosti pa to še niti rdeča nit ni cela.

Zaspim in se zbudim kot misel,
zdaj lahko letim in okusim zrak kisel.
Vsa žalost se mi zrcali v očeh,
ni tam moje mesto, ko padem po tleh.

Ker tako sem trda tla zadela,
mi je predzadnja luč izgorela ...
v tem trenutku vse bi naredila, pa čeprav bi trpela.

V tej napaki v sebi nosim žrtev,
že sam moj odsev je napol mrtev.

Zato, ker postal si sodnik za moj čas,
medtem ko mene je pretresal mraz,
sem sem privlečen plen zveri,
nikoli nisem zaupala usodi.

Spet ne razumem pomena,
odela me je čarobna tema.

A mene ne bo posipal pepel,
to niti ne bo moj labodji spev,
ker nihče še ni bolj naglas pel
in nikogar glas še ni bil nikoli tako naglas,
da bi sebe na te višine povzpел.

Ljudje lahko nemočno sklonjeni v črno-belem čemijo,

saj vse barve trenutno v meni gorijo.
Željo »uničiti mene« lahko mečejo v vodnjak želja,
a up jim bo splaval po vodi, ko se bo utapljala.

Ker zdaj ni nikogar, ki bi lahko segel do mojih globin,
zdaj jaz nosim bistro,
okrog mene ni več praznin.

Tvoje misli

Zjutraj tiho zbudi me sonce iz spanja.
Vstanem mirno in brez strahu,
a v glavi ne čutim niti kančka miru.
Misel nate me preganja.

Zvečer se vame spet ista misel zaganja.
Vstopi neslišno, brez glasu
in mi celo noč ne da miru.
Moja duša o tebi sanja.

Vem, moje srce bo še dolgo zate trepetalo,
še dolgo živel bom v nemiru,
čakajoč tvoje neizprosne odločitve.

A dokler sonce tvoje volje bo sijalo:
moje misli – tvoje ogledalo.
Tvoje misli – uganka brez rešitve.

ZADNJE POPOTOVANJE

Zadnje popotovanje je kot ulica slepa.
Vanjo vstopiš in zapre se izhod.
Ko proti njej se voziš, v grlu naredi se kepa.
Ustaviš se tam, kjer piše vzhod.
Vidiš, kako je skrivnostna in temačna.
Naj se ji izogibaš še toliko let,
na koncu te zvabi vase vsa lačna.
To je edino potovanje, ko moraš sam v neznani svet.

Poslušaj poeta
Potuj v domišljijjski
Svet
Preko njegovih
Besed
On je
Poet
To je njegov
Svet
To je čisto njegov
Planet
Poslušaj ga
On je poet.

Pot metulja

Brnenje avtomobilov.
Zamolkli koraki množice, ki koraka neznano kam.
Metulj, ki razprostira svoja krila.
Mirno tava po svetu noč in dan.

Ne zmoti ga strel, ko odjekne strelivo.
Ne zmoti krik prijatelja, ki zaide v temo.
Ne zmoti početje življenju škodljivo.
Niti sekunda, ko za vedno gremo.

Brezskrbno, sproščeno prhuta nad nami.
Ne zmoti ga žalost, ko ostanemo na planetu sami.
Doživlja lepote.
Brezmejne krasote.
Ker ne zmeni se za drugih težave.
Okuša vsa čudesa, oceane, sončne vzhode, planjave.

Vendar tudi njegova krila, ki mu puste leteti.
Krila brezmejnosti.
Niso neranjiva.
Že majhna dežna kapljica bi jih izkazila.
Zatrla svobodo.
Metulj bi nehal leteti.
Prhutati nad nami.
Vredno življenje živeti.
In izgubil smisel.
Kamorkoli poleteti ...

18.

**KATEGORIJA
NAJBOLJŠI SREDNJEŠOLSKI PESNIKI**

- ▲ Tine Krkoč – Dobitnik Župančičeve frulice 2008
 - ▲ Špela Reher
 - ▲ Domen Platiše
 - ▲ Dominik Vodopivec
 - ▲ Lara Zupančič

CIKLUS POPOTOVANJ SKOZI PROSTOR, ČAS, LJUBEZEN IN BOLEČINO
POPOTOVANJE ŠTEVILKA 1: NAŠA HIŠA

Oči zrejo prazne,
kot da so votline.
Ustnice bolešno trzajo
v objemu marogaste kamnine,
z zobmi prejedajo
v jokajoče sanje povito tišino.
Ponos se izkoreninja oz močvirnatih tal,
Predanost pa riše svoje sence
kot najsvetlejši opal.

Stojim pred hišo.
Njene stene so zrasle iz obljub.
Njeno ostrešje se kot vera v prihodnost
dviguje v nebo.
Njeni temelji so vzplameneli iz ljubezenskih zaobljub.

Za priprtimi vrati se šepetaje razkrivajo medene,
a tudi pekoče skeleče skrivnosti.
Brezbrižno se naslanjajo na ramena nostalgije
ter obešajo spletkarske misli prek varljive,
v srd preoblečene sreče.

Samoten kot puščava,
ki je obupala nad žgočim nebom,
se v pesti toneče svetlobe,
v valu namišljene vedrine,
sprehajam skozi vežo,
prelito z mavrico spominov.

V misli rišem zdaj že upepeljeno srce.
In čakam, čakam,
da se groteskna neslišnost pretoči,
pretoči v melodijo koprneče iluzije!

Podobe *predmetov* vstopajo
Druga za drugo v OGLEDALO
In svoje obrise mojemu pogledu vsiljivo razkazujejo.

**POPOTOVAN JE ŠTEVILKA 2:
OGLEDALO**

**Čas? Kaj je to?
Zaprašeno ogledalo preteklosti?
Usoden korak sedanjosti?
Neustavljivi jezdec prihodnosti?**

**Kaj pa – če razbijem ogledalo,
upočasnim korak do skrajnosti,
zaprežem podivjanega konja?
Nič ne pomaga!**

**Časovni stroj brni naprej!
Zlepi črepinje,
odtисne stopinje,
popusti žrebčeve uzde!**

**Čas? Kaj je to?
Ogledalo brez okvirja,
v katerega se poželjivo ogledujeta
strah in hrepenenje tega in onega sveta.**

POPOTOVANJE ŠTEVILKA 3:
HODNIKI SPOMINA

Po hodnikih spomina
zaveje prijetno omamljajoč vonj,
vonj po mladostni nasladi.
Z mislimi zadenem
v blišč, blišč prepleskanih dni.
Poročni šopek mojih staršev,
vrtnice »Crimson Glory«.
Njih vinsko rdeča barva blede,
lepotni čar usiha in veni,
kot usihajo tudi naše
skomine in vizije.

Stekleni občutki se zibljejo v polsen
tam v naročju *lesene zibelke*,
kjer sta se nekoč prerivala
smeh in jok moje babice.

Strah je zadremal
na razprtih dlaneh omikane miline,
ko je srce vse razneženo ogledalo
star očetov gramofon,
ki je pogrel orumenele plesno glasbene spomine.

Kot bi bil resničen,
je prosojni zvok
trkal na vrata mojih misli,
smelo prodiral skozi njih pomlajene pore,
a vodena tišina je zopet zakorakala proti meni.
Slišal sem njene stopinje.!

Ves prepoten od hitenja skozi pajčevinasto večnost
se je ČAS obregnil ob tik tak, tik tak – urino vztrajnost.

čakanje

dnevi se lupijo kot pomaranča
počasi
in sladek sok žge tanke rane
okoli srca.

dan in noč se mešata v eno
minevanje
še v sanjah ni več koncev
za vedno.

z odprtimi očmi drsim po
jeseni
spomini, trenutki, list v letu
za naju.

utrip vztrajno reže v prsnico
pritiska nad srcem je prostor za
bolečino.

pa sanjam kar naprej
gledam
vse vseeno, vse isto
prehodno.

preštevam te dneve pomaranč
prekrižam
enega za drugim, vsakega posebej
pojem.

ko jih zmanjka bo spet sladko.
ko bo razdalja spet nična.

Gozdna pot

Konec travnika.
Pred sabo uzrem mračen gozd.
Nihče si ne želi stopiti vanj.
Kaj počnem tukaj?
Ali moja domišljija hoče več kot le prostrane travnike?

Stopim v gozd.
Lepa travnata pot vodi globoko v notranjost.
Sončni žarki se izrisujejo skozi krošnje dreves.
Gozd je res nekaj posebnega.
Je sploh kaj resnice v pripovedih?

Gozd sem si predstavljal kot nekaj strašnega.
Kaj sedaj tukaj počnejo metulji, ki posedajo na travnih bilkah?
So zašli v gozd nenamenoma?
Ali imajo tu cvetlice najslajše cvetove?
Vonj po sveži pomladi je neizogiben.

Pot me je kar vlekla v notranjost.
Gozd je postajal vedno bolj temen in grmičevje bolj gosto.
Nisem mogel zaiti, saj je bila venomer le ena pot.
A naenkrat se moje oči ustavijo na izoblikovanem deblu.
Skulptura metulja...Je bila popolna.

Skulptura je bila zanimiva.
A bolj me je privlačila pot, po kateri sem stopal.
Le kam vodi?
Grmičevje je kmalu postalo tako gosto, da nisem več videl okoli sebe.
Stopal sem le še po ozki stezi.

Steza je bila tlakovana.
Tlakovala s kamni, ki so bili izoblikovani z velikim trdom.
Le nekaj korakov je še ločilo od svetlobe, ki mi je osvetljevala stezo.
Prišel sem...
Pred sabo uzrem polje, na katerem je bil požgan gozd.
Pot se je spet razširila in vodila naprej do požganih tleh.
Nisem si drznil naprej.

Metulji, ki so mi sledili skozi gozd, so se ustavili.
To je kraj požganih čustev.
Zazrem se nazaj...

Gozd je izginil.

Metulji, ki so bili še prej vseh pisanih barv, so se spremenili v prah. Črn prah, ki ga je
veter raznesel po polju.

Uzrem ožgano tablo, na kateri je pisalo...

Tu se je razvil človeški rod in bil pokončan od lastne zavisti.

Spremenil sem se v prah.

Prasec

Zavidaš mi, da sem prasec.
Zavidaš mi, da se valim v blatu.
Čprav si svobodna sraka
hočeš tudi ti biti svinja.
Zavidaš mi, da sem prasec
in da jem zlato koruzo.
Jaz zavidam tebi svobodo,
ker bom jaz končal na krožniku.

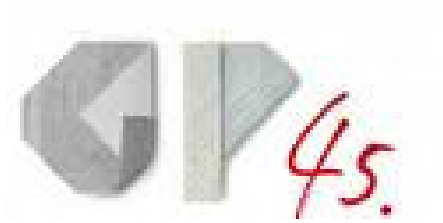

6. Stopnja

Ni mi treba na mostove
prek dežnikov v nevihti
raziskovati hodnikov gradove
graščaki so le blede ksihti.

Kot kače ob bazenu
ki nimajo tam kaj iskati
žubori voda v kolenu
in v dežnik je skrit za vrati.

Pesem marmelad zaslona
pričara mavrico v žogi
bomba sredi aviona
nebo, ki so ga videli že mnogi.

**NAGRAJENA PESNICA
45. GORANOVEGA PROLJEĆA**

▲ Lidija Milković

PRVO NAGRAJENA OSNOVNOŠOLSKA PESNICA 45. GORANOVEGA PROLJEĆA
Lidija Milković, Osnovna škola Julija Kempfa – Požega (Hrvaška)

Himna slobodnog uma

Majka, cvijet, sunce, domovina...
Da li ih volim
Ili ih samo moram voljeti?

Ljubav mi žele nametnuti,
Stvarne emocije ugušiti,
Pretvoriti u programiranog robota,
Ružičastu navijačicu...

Ne treba mi ružičasti svijet da me zadovolji,
Od sivoga ne treba bježati.

Gle! Kiša! Trk pod kišobran!
Kapljice realnosti ipak su ponekad preteške.

18. Župančičeva frulica 2008
Gasilski dom Vinica
11. junij 2008 ob 11.00

Organizator Župančičeve frulice:
Zavod za izobraževanje in kulturo Črnomelj
Ulica Otona Župančiča 1, Slovenija

Projekt poteka v sodelovanju z:

Goranovim proljećem

Organizator Goranovega proljeća:
Studentsko kulturno-umjetničko društvo
»IVAN GORAN KOVAČIĆ«
Opatovina 11, Zagreb, Hrvatska

(zavihek)
Zbral in uredil:
Zavod za izobraževanje in kulturo Črnomelj

Izdajatelj:
Zavod za izobraževanje in kulturo Črnomelj,
Ul. Otona Župančiča 1, 8340 Črnomelj
Tel.: 07/ 30 61 390, Fax: 07/ 30 61 393

Predstavnica izdajatelja:
Mag. Nada Žagar, direktorica

Jezikovno pregledala:
Helena Vukšinič

Tisk:
Tiskarna Kapušin, Krasinec

Naklada:
150 izvodov

(zavihek)

Projekt so finančno podpri:

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA ŠOLSTVO IN ŠPORT

OBČINA ČRNOMELJ

ZAVOD ZA IZOBRAŽEVANJE
IN KULTURO ČRNO MELJ

IZDAJATELJ:

**Zavod za izobraževanje in kulturo Črnomelj – Institute for Education and Culture
Črnomelj**

**SI, 8340 Črnomelj, Ulica Otona Župančiča 1,
tel: +0386 (0)7 30 61 390, +0386 (0)7 30 61 392,
fax: +0386 (0)7 30 61 393,**

**e-pošta: info@zik-crnomelj.si
www.zik-crnomelj.eu**